

ПРАВДА

137 KRAKÓW
Biblioteka Jagiellońska

Виходить що тиждень.

Адреса Редакції і Адм.

„ПРАВДА“

Львів, вул. Кльоновича
ч. 8. II. пов.

Телефон 4—48.

ПЕРЕДПЛАТА

в краю: Річно 10 зол. Півріч-
но 5 зол. Чвертьрічно 2 зол.
50 сот. Місячно 1 зол.

За кордоном: Річно 2 амер.
долари або їх рівновартість.

Поводиноне число коштує 20 сот.

Новий уряд

По переломі, який панував у польським уряді з причини димісії премера Бартля около два тижні, п. президент держави іменував дня 14. с. м. новим преміером д-ра Казимира Світальського. Рівночасно на внесок тогож іменовано новий уряд, у склад його ввійшли: С. Ф. Складковский, міністром внутрішніх справ; А. Залеский, мін. заграничних

справ; Маршал Пілсудский, мін. військових справ; С. Цар, мін. справедливости; С. Червіньский, мін. віроісповідань; К. Незабитовский, мін. рільництва; Є. Квятковский, мін. промислу; А. Кігн, мін. комунікації; Андр. Морачевский, мін. праці; Др. В. Станевич, мін. земельних реформ; Ян Бернер, мін. почт і телеграфів; Ігн. Матушевский, мін. скарбу.

ЙОРДАН В АРГЕНТИНІ

На днях одержали ми з Аргентини, де перебуває много наших людей, лист від тамошнього нашого гр. кат. місіонаря, о. Стефана Вапровича. Його „парохія“ простягається на просторі аж 200 кілометрів. Нині є в Аргентині 8 гр. кат. церков і каплиць, а девята будується. Людей прибуває щораз більше, однак дуже мало там наших священників. А ті,

котрі є, не в силі заспокоїти всіх духових потреб вірних.

Наша знімка представляє Йорданське водосвяття в Аргентині. В нас на Йордан — тріскучі морози, а в Аргентині, як бачимо зі знімки, панує в тім часі порядна спека, так що від сонця треба закриватися парасолями.

—o—

Фінансова рада

З нагоди перемиці польського уряду головою фінансов. ради, що існує від 1926. р. при міністерстві скарбу іменовано б. Міністра Чеховича. Німецька

а за нею польська преса з нагоди того іменування робить висновки, після яких можна сподіватися, що новий уряд не піде на ніякі уступки відносно сойму.

Землетрус у Швеції

В провінції Нордлэнд у північній Швеції дався відчутти нагальний землетрус. В деяких хатах попереверталися меблі. Коло місцевости Пітеа наслідком

землетрусу повстала поперек дороги глибока щілина, яка унеможливила рух на тій дорозі.

—o—

„Не ждїть від бодака смокви“

Письмо святе каже: „Від плода пізнаєте їх“. „Не може дерево зле плодів добрих творити ані дерево добре злих плодів“. „Не ожидайте від бодака смокви“.

Слова ті є дуже вірні в приміненню до нинішньої руїницької доби ржних демагогів, обманців, запродавців і зрадників, що галапасують на живім українським народі своїми обличчями.

Від віків біла нас лиха доля через тих юдиних синів, що ширили-взаїмну незгоду, сварню, ненависть і борню всіх зі всіми, під кличем: хто зуміє краще рідну справу погребати. І так:

1. Дба княжа була безнастанною ворожнечою, війною рідних з рідними і скінчилася тим, що княжий рід вигас до нашадку, прийшли чужинці і поневолили всіх без виїмку.

2. Чужинці найшли спосіб серед українських громадян виплекати яничарів, що за панські ласки покинули віру, народність свою і стали служити чужим новим панам.

3. Повстало славне українське козацтво. А скільки там тоді було зла, скільки зради, ворожнечі, воєн, убийств? Гетьмани ворогували зі собою, то з чернею, то чернь з ними, їх скидали, убивали себе підступно, видавали ворогам, кликали на поміч чужинців, що нищили Україну. І так без кінця. Ціле море братньої крові потекло даром марно, а Україна стогнала в ярмі не діждалась свободи. Аж дикий азіят, Москаль 1654 р. запанував на Україні. Зморозив він усе українське життя навіть віру і українського духа. Це була ганьба і пониження для України — те 250-літнє панування Москви, котра знищила все, що пахло охотою відірватися від Росії й її установ. А хто спричинив то віковелихоліття України? Кирильники, юди, зрадники, маловіри і партійники такі наші рідні. „Від плодів пізнаєте їх“.

4. Прийшла велика війна. Повстала Україна. Гетьман доводив до ладу українську державу. Але знов повстали партійники з нашими СС. і повалили українську державу. Нині там пейсатий жид володіє по большевицьки. І так власні діти зруйнували Україну через незгоду, свари через партійні програми і свої високопартійні кличі. От це та отаманщина маломістечкових інтелігентів довела нас до жебрацької торби, до поділу України на 4 часті. „Бодак не зродить смокви“.

5. Ці партійники вікові непереродилися до нині, бо не якісь там Петлюри, Винниченки, Грушівські і інші, а таки наші, хлопські діти, учені з універ-

ситетами, адвокати, професори, письменники, редактори, кооператори, директори і т. д. різної масті, заводять таку саламаху, що ніяк не розбереш чого вони хочуть. Всі ніби хочуть добра Україні під Польщею і в большеві а роблять зло без наміслу потворивши собі до того роблення зля ще і партійні програми. Найкраще показали останні вибори до Союму і збори Т-ва „Просвіти“. Ми видимо і чуємо в нас лиш цькування, взаємну ненависть, гризню і війну братню покищо на язики. В большеві інша йде робота, бо там урядують чрезовичайка. Так українці себе нищать взаємно і шкодять Вітчизні.

Як зарадити тому нашому народньому лихови?

1. Позбутися демагогів і кириників всіх, котрі не є християнами а лібералами — вільнодумцями й удають лишень патріотів.

2. В кождім повіті громаді і місті оснувати Українську Християнську Організацію, що чуває над релігійно-моральним станом українського народу, а котра не є жадною якоюсь партією а лише Католическою Організацією для усунення зла під кождим оглядом від українського народу.

3. Перепиняти поширювання злих книжок і часописів і дбати про добрі католическі видавництва.

4. Не допускати в село, місто на Збори пройдисвітів і баламутів соціалістично-большевицько-селянських.

5. З читалень усунути всі згіршуючі представлення, кіна і забави.

6. Подбати про загальну освіту народу в католическій дусі; особливо подбати

про господарське піднесення селянства і міщанства.

7. Занятися вихованням молодіжці від малого,

8. Научити людей культурного поведіння між собою.

9. Здисциплінувати все українське громадянство до єдності, жертви і народньої карності.

10. Все зачинати і кінчити в ім'я Боже.

11. Зі всіх публичних, народніх установ, усунути явних гіршителів, пияків, обманців і всіх безбожників, що є заразою для других.

о. І. К.

Хто такі нові міністри

I. Д-р К. Світальський, ур. 1886 в Сяноці, де також скінчив гімназію, університет у Львові (філософ), де й працював як гімназичний учитель. В часі війни служив у I бригаді легіонів, в 1918 р. був адъютантом марш. Пілсудского, потім референтом політ. справ у ранзі майора і міністром.

II. Ігнатій Бернер, соціаліст, протестант, ур. в Калиші. Студії (інженер-механік) скінчив у Дармштаті. Був інж. у Кракові і Львові. У виправі на Київ був шефом штабу корпусу, потім шефом атташе в Москві й ком. полку саперів у Кракові та головою Надз. Ради Синдикату нафтового.

III. Славомир Червinsky, ур. 1885 у Великопольщі, матуру здав в Кракові, де і скінчив філософію. Був дир. гімназії і візитатором учит. семінарів.

IV. Олександр Пристор, від молодечих літ приятель марш. Пілсудского, ур.

1874 на Литві, студіював у Москві, довголітний засланиць на Сибірі, б. шеф штабу Желіговского й начальник персонального бюро мін. військових справ.

Буденний усунений з черв. армії

Революційна воєнна рада звільнила Буденного, генерала червоної армії, інспектора кавалерії з війська. Рівночасно рада народніх комісарів іменувала його членом ради народнього комісаріату рільництва. Як відомо, Буденний віддав большевикам великі прислуги в 1918—1920 р.

Буденний, це син українського селянина. В 1903 р. вступив він до царської армії, де його призначено до служби при драгунах на Кавказі. Від 1914—1917 р. брав участь в світовій війні в ранзі вахмістра.

Після большевицького перевороту обняв він командування над большевицькою кавалерією. В цій ролі причинився він сильно до поразки большевиків над різними протибольшевицькими арміями. В 1920 р. в нагороду за свої воєнні заслуги большевицька влада іменувала його генералом червоної армії. На цьому становищі Буденний виявив чималий організаційний хист.

Останні тертя в лоні комуністичної партії затрунули теж й особу Буденного. Він попав у неласку через прихильників Сталіна. Щоби зробити його нешкідливим московські володарі з під стягу Сталіна вислали його на Сибір, нібито для інспекції червоної армії, на Далекому Сході. Та Буденний не почувався там добре й просив Сталіна, щоби позволив йому повернути до Москви. На це дістав

Ф. Т.

Думати, то не легка річ...

Антін Виноградник це чоловічина, що його думання сильно мучить.

— Ні, — каже Антін часто, — якого то труду завдає чоловікові розум. Видно, таки правда, що говорять — найтяжче трудиться цей, що мусить головою заробляти на хліб насущний!

Раз зустрів Виноградник у місті приятеля Кирила Гиблівку.

— Боже — кличе Антін уже здалека — як я тішуся, що бачу тебе сьогодні.

— Ну, що ж таке склалося — питає Кирило.

— Подумай собі тільки, Кириле, — каже Виноградник — цілісіньких шість неділь ходжу вже тай за дня не знаю, де моя голова дівається, а в ночі, не можу ока заплющити, спання не береться.

— Болять тебе зуби може? — питає Кирило.

— Ах, ні, не це...

— Або може одна з твоїх коров занедужала.

— Ні, ні!

— Ну, так що ж там таке хвилює тебе?

— Мій Боже! Знаєш, Кириле, думання не дає моїй голові спокою, мучить мене такечки.

— Думання? Якжеж воно?

— Егеж, егеж, думання! Тож знаєш, думання це моє найбільше лихо, мука найгірша. Сам не дам я ради цій роботі,

ніколи не скінчу її. Того й я такий втішний та радий, що тебе зустріну сьогодні. Бо то бачиш, чужий у таких справах бачить більше й краще, як сам чоловік може побачити.

— Може й твоя правда! Та кажи вже, чому то тобі так те думання дає тільки праці? — каже Кирило.

— Ось слухай — відповідає Антін. — Перед шістьма неділями приходив до мене Йосиф Горішний. Йосиф Горішний, ти ж знаєш, він у нашій громаді найбільший багач, має найбільше поля й найкраще поле. А крім цього й грошенят у скрині тай в банку чимало. І я теж винен йому три тисячі злотих. Від двох літ. Як перша гіпотeka на моєму ґрунті. Йосиф, це ж знаєш, повдовів тому рік і тепер хотів би знов оженився. Він, правда, має вже п'ятдесят вісім літ, значить шестий хрестик йому кінчиться. Та, Боженку мій, всі його діти дорослі та поженені й повіддавані, живуть поза його хатою. І такий чоловіча, як він, вж старший, не хоче бути зівсім самотнім тай сам знаєш, що на селі хата без господина, що віз без коліс. „Антоне, — каже Йосиф мені — нам не треба обминати себе як досі, а як уже зустрінемося, то насамперед, щоб зачинали говорити про верем'я, про сіно, про худобку, а на кінці про ціна життя. Ти знаєш, я такий чоловік, що на біле кажу, що воно біле, а на чорне, що воно чорне. Тож слухай і вважай: я хочу знов женитися. А твоя Оленка булаб

саме ця, що моглаб влекшити мені женячку. Тому скажи так, або ні, чи хочеш, чи не хочеш. Та знай, коли пристанеш на моє сватання, то вже не будемо говорити ніщо про цих три тисячі, що ти винен мені. Вони тоді так якби були зчеркнені. Я дам тобі це на письмі в кожній хвили. Оленка! А Оленка Петрови Кизимовому так якби вже приречена! А Кизимів Петро дістане теж гарну пайку, хоч і не гроші. Бо грошей у Кизими не було ніколи, а крім цього в нього ще дві доньки до вивінювання. Та господарство, що його Петро дістане, як найстарший, також щось вартує! Два воли, дев'ять коров, дванадцять шнурів поля, дев'ять шнурів сіножати, а крім цього ще й нерубаний ліс! Що не кажи, гарний маєточок! Тай Оленка таки радніша за Петра. Не диво, йому ж шойно двадцять вісім років і він порядний та статочний! Дуже, дуже статочний! І вони зі собою так якби вже по змовинах. Та той Йосиф Горішний! Три тисячки золотих довгу! До чорта! Не віддам за нього Оленки, так він зараз: „Не віддам Оленки за мене, то віддавай три тисячки довгу“! Я це знаю. Він уже такий, цей Йосиф Горішний. Це знають усі, знаєш і ти. А виповість мені Йосиф Горішний гіпотeku, то нінащо не здається мій розум, бо де ж дістану в теперішніх важких часах, так відразу тільки грошей, де ще до цього й так позичкова каса стоїть одною ногою на моєму полі, а громадська каса...

відому відповідь: звільнення його з війська та призначення членом комісаріату рільництва. Розуміється, що Буденний не згодиться на таку деградацію й чи він схоче стати цивільним урядовцем. В такому разі можна надіятися, що Буденного стріне подібна доля, яка стрінула Троцького й інших противників Сталіна. Про Буденного можна влучно сказати: мурич сповнив свою службу, мурич може відійти.

Українці в московській республіці

Як відомо, крім країв, що вже включені до радянської України, є ще цілі українські краї, які досі належать до республіки московської, або РСФСР (російської соціалістичної федеральної советської республіки), якої столицею є Москва, котра теж одночасно є і столицею Советського Союзу.

Республіка московська, або коротше Московщина, має у своїй назві РСФСР по самій середині слово „федеральний“. Те слово говорить про владу, що вона осередня для злучених країв, які мають якусь місцеву самоуправу. Але виконавці влади в Москві навіть не кажуть „федеральний“, тільки „федералістичний“. Се значить, що влада тільки стремить до такого ладу, або боронить такий лад, який можна означити словом „федеральний“, а який приписує не тільки осередню владу в Москві, але і місцеву, самоуправну владу на місцях, себто в таких малих краях, які для себе творять бодай якусь національну чи культурну одність, цілість.

*

А Оленка, Боженку мій, вона плаче та репетує цілісний день і каже: За Йосифа Горішного — каже вона — я не віддамся ніколи! Він із першою жінкою так зле поведився, що вона мусіла вмерти перед часом. Коли я ввійду в його хату, то за два роки й мене винесуть на цвинтар! Та коли вже має аж до цього дійти, то нащо мені завертати через хату Горішного, то краще я вже тепер піду під воду...! До чорта, що це за дурне говорення! А правда воно також! Бо Йосиф Горішний такий недобра людина! А при тім він скупий, такий скупиндряга! Може бути й так, що він умре скоріше, алеж, Боженку мій, що ж тоді? Тоді дорослі діти приходять тут, візьмуть і хату й господарство, а Оленка? Оленка може знов іти собі! А й Петро Кизимів він теж дуже загонистий, в гарячій купелі купаний! „Коли твої татуньо згодяться на це, щоб ти віддалася за Йосифа Горішного, — кричить він до Оленки, — то я спалю йому хату й усі будинки з усім, що в них є! Нехай мене тоді й замикають! Мені тоді буде все одно. Боже, Боже! Щось таке! Хату спалити! Де-я крім хати та довгів більше ніщо не маю! І хата навіть не обезпечена! А колиб я був обезпечений, моглб вкінці ця вся історія впасти на мене й я помандрувавби в арешт! Ну, й ось такечки думаю я вже шість неділь день у день, ніч у ніч, сюди й туди, чи краще воно вийде Оленку віддати за Йосифа Горішного, чи за

В РСФСР є 11,000.000 Українців. Вони замешкують такі краї: 1. Південну Курщину; 2. Південну Вороніщину; 3. Крим; 4. Південну Донщину; 5. Кубань; 6. Чорно море; 7. Ставропольщину; 8. Терщину; 9. Зелений Клин і інші землі в Азії.

Україна не називається ані „федеральна“ ані „федералістична“, тільки „радянська“, по московськи „советська“. А там одно відірване сільце як воно не українське, то має що найменше всі самоуправні національні права. А коли воно ще й московське, то має не тільки всі національні, але і всі політичні права.

Дійсність виявила такі чудатства, що одно московське село на Україні має більші права ніж 11 мільонів українського народу в 9 великих краях в республіці московській.

Українці на се тільки смирененько жалуються. Навіть радянська влада з Харкова смирененьким слівцем іноді обізветься. Але на сьому й кінець.

„Федеральна“ чи „федералістична“ влада в Москві ані не думає про зміну на краще для 11 мільонів Українців.

Вона не думає навіть про те, щоб дати тим 11,000.000 українського народу бодай українські народні школи і місцеву українську самоуправу, а відтак вилучити їх в окремі національні краї, чи райони, і признати їм місцеву самоуправу, хочби й належати покищо під Москву.

Хотяй властиво бодай тільки їм повинна дозволити „федеральна“ Москва на підставі союзної конституції, щоб мали право і змогу відлучитись від безпосередньої звязки з Москвою, а увійшли в таку звязку з Харковом і Києвом.

*

Петра Кизимового. Як то мені влаштувати, щоб я хати не втратив, щоб мені один із пімсти не виповів гіпотеки, а другий із гніву не спалив стріхи над головою...“

— Ну, так — перебиває йому Кирило й на знак, що його самого це важке питання теж дуже бентежить, пускає з люльки густі хмари диму, — ну так, це справді важка справа! Бож хати не можеш ти ніяк втратити, требаж тобі в ній жити.

— Так, так, у хаті треба мені жити — притакує Виноградник.

— А що Йосиф Горішний неабиякий упертюга це знає всякий. І коли він може пошкодити й хоче пошкодити, то в нього ніякий спосіб не злий.

— А вжеж — згоджується Виноградник — а вжеж зівсім такий він, той Йосиф Горішний! Тому й боюся я його злоби, як огню, дуже боюся.

— А Кизимів Петро молодий, здоров, дужий, і як це молоді люде звичайно, скорий, у деяких справах за скорий, тай коли він раз сказав що про підпал хати, то це поважно. Бо як він уже щось раз скаже, то й зробить це.

— Егеж, егеж, як він уже щось раз скаже, то й зробить це, той Петро — притакує Антін.

— При цьому він пильний, звинний, ошадний і як уже за щось візьметься, то вже рушить із місця справу як слід. Зважай, Антоне, коли Петро стане твоім

Іноді одержуємо вісти з Харкова і з Москви про те чи се з українських країв у московській республіці. Наприклад, що там доручить вшанувати пам'ять Шевченка або Коцюбинського. Але більш нічого. Про школи, про місцеву самоуправу, про організацію української самоуправи і влади ані слова.

А се головна, основна річ нації. Безперечно, що Українці перші мусять сього домогатись, не дожидати, щоб аж Москалі признали їм се з власної спонуки.

Зі світа

Живі смолоскипи.

В Бріссель, у Бельгії, дві жінчини, 45-літня вдова Вінделінек і її мама 74-літня Кальоен, чистили одіж бензиною. В часі тої роботи фляшка з бензиною перевернулася а бензина запалилася від стоячої на столі лампи. Полум'я обняло обі жінки, які в одній хвилі переміннилися в два живі смолоскипи. Несчасні жінки вмерли в шпитали від попарень.

Німецький уряд не впускає Троцького до Німеччини.

Німецький уряд відмовив проханню Троцького, щоб він міг приїхати до Німеччини на лікування. На це рішення німецького уряду вплинула між иншим і ця обставина, що німецький уряд не хоче через особу Троцького допустити до заволодіння німецько-радянських взаємин.

Буревій в Арканзас.

В Арканзас між містами Діак і Сфейфтон шалів буревій. В Діак 6 осіб вбитих, загинула також родина, зложена з 7-ох

зятим, то він не дасть тебе зісти в ющі з дурною гіпотекою. Він буде бігати, говорити, працювати, і колиб навіть прийшлося йому витрачувати гроші по золотому й навіть колиб мусів на власне господарство затагнути гіпотеку, то він принесе тобі три тисячки злотих на час і Горішний може шкребатися в голову й думати про гарну молоду та про лиху пімсту.

— Само собою — закликав радісно Виноградник — все це шира правда й тому... тому минулої неділі були в церкві заповіді, відразу за всі три рази та вчора... ха-ха-ха! — вчора перед полуднем відбулося вінчання Оленки з Петром... ха-ха-ха!

— Ну, слухайже ти, дураку — кричить Кирило Гиблівка — коли вони обое вже повінчалися, то чогож ти ще дальше лопиш собі голову й питаєш, як тобі поладнати справу...

— Так, однак — перебиває Виноградник обуреному приятелеві — так вважай, Кириле, ти ж теперечки бачив сам і сам мусів признати, яка це важка справа з Горішного мстивістю та з Петра Кизимового загонистістю, з гіпотекою й із підпадом хати, і щось таке, не правдаж, таку сторію требаж собі наперед на всякий випадок добре та основно передумати... і тепер скажи сам, чи думати то не тяжка праця.

— 0 —

осіб. В Свайфтон збурив буревій ряд домів, при чому 40 осіб згинуло. Рятунок є дуже важкий, бо кругом страшні болота. Багато міст відтятих від світа.

Король Борис у Празі.

До Праги приїхав болгарський король Борис. В зв'язку з гостиною короля Бориса в Празі болгарські політичні круги звертають увагу на це, що це вперше від 20 літ болгарський король відвідав славянську країну. Зокрема в тій гостині короля Бориса в през. Масарика добачують започаткування нової славянської політики в Болгарії.

Замах на президента Мехіка.

Перед кількома днями президент Мехіка виїхав на побережжя західного Мехіка. В час його поїздки невідомі виконавці підложили динамітовий набій під поїзд. Та замах не вдавсь. Поліція веде слідство, але покищо без успіху.

Цілий уряд на лаві обжалованих.

Немалу сенсацію викликала судова розправа, яку веде окружний суд у Катовицях. На лаві обвинувачених засіли всі б. урядовці митного уряду в Хожові. Обжаловані перепачкували між іншим п'ять вагонів заліза з Німеччини до Польщі.

Комуністичні демонстрації в Берліні.

Помимо заборони берлінські комуністи старалися устроїти демонстрації походи у східній дільниці Берліна. Між демонстрантами та поліцією дійшло до сутички, в якій ранили 3-х поліціантів. Поліція арештувала 9 комуністів.

Міжнародна залізнична конференція в Варшаві.

У Варшаві почалася міжнародна залізнична конференція. Її завданням є довести до упрямління* безпосередньої комунікації між Польщею, Німеччиною, Чехословаччиною, Австрією та Рад. Союзом. Конференція ця триває приблизно 2 тижні.

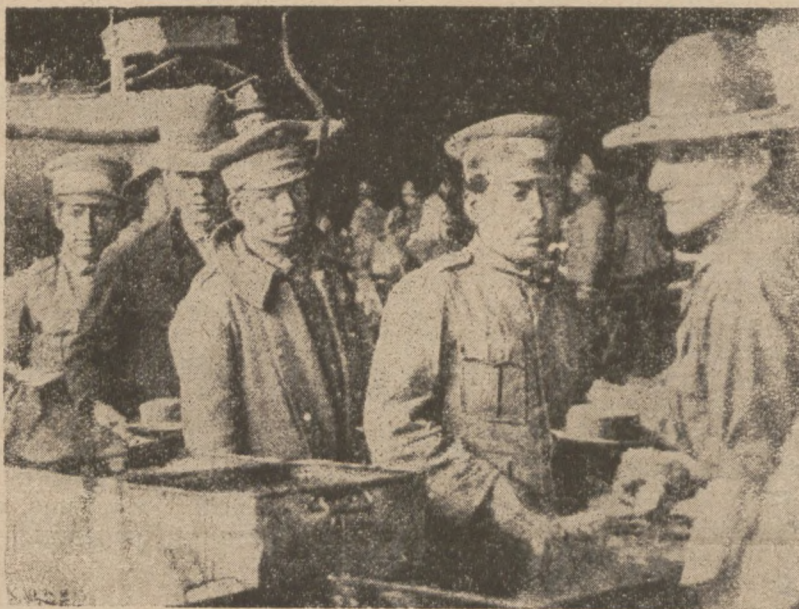
Таємничий виїзд Чічеріна з Берліна.

Радянський комісар закордонних справ, що перебував на лікуванні в Берліні, виїхав ненадійно з Берліна в невідомому напрямі. Припускають, що він виїхав до Італії.

Нагорода за перелет атлантичного океану.

Американський мільйонер Вуд установив нагороду в сумі 250.000 дол. для летуна, котрий перелетить через Атлантичний океан між Нью-Йорком і Римом без причалювання. Взяти нагороду задумує італійський летун граф Дель Мотті, однак, ставить умовину, що він дозволить собі причалити вправді в Римі, але на летунській станції Папської держави.

З ВІЙНИ В МЕХІКУ

На світлині бачимо мексиканських жовнірів, які в часі боїв перейшли американську границю. Американці інтернували їх.

К. К.

11

Св. Апостол Павло

Павло й Варнава, Юда Варсава та Сила й ці, що прийшли були з Павлом та з Варнавою пустилися зараз у дорогу з поворотом ув Антіохію. Де тільки спинилися, скрізь сповіщали християнським громадам радісну вістку про корисне рішення собору для цих, що стають християнами з поган.

Як вернули в Антіохію, зараз зібрали антіохійську християнську громаду й прочитали прилюдно соборне послання.

Потім Павло оповідав про собор та відповідав на різні питання прихильників і противників задержання обрядів старого завіту. Прихильники старого завіту не змагалися. Як тут і змагатися, коли собор апостолів вирішив справу.

Серед цих, що з поган прийняли християнство, запанувала велика радість.

Вони казали:

Багато є прихильників християнства між поганами. Вони пізнали вже й зрозуміли, що поганська віра не правдива, що тільки один Бог є, Творець всесвіта, та від приступлення до християн здержувало їх це, що не миле їм було обрізання. Тепер християнська громада дістане нових братів.

Юда та Сила, що самі були пророками, часто промовляли та утверджували християн у вірі.

— Дух святий осяяв учасників апостольського собору в Єрусалимі й собор отворив широко ворота в царство Боже всім народам. Процвіте і заясні Церков Господня, хоч і прийдеться їй покласти великі жертви й завітати Церкву леліями мучеників — пророкував Юда Варсава.

А Сила голосив:

— Поплинуть ріки мученицької крові, зростає неродючий пісок поганських арен і замінять його в родючу почву, що видасть буйне й багате жниво.

Довший час пробували Юда та Сила серед антіохійської громади, а вкінці каже Юда:

— Час уже нам: мені тай Силі братові вертати в Єрусалим до апостолів, бо там Господь призначив нам обом ниву до засіву слова Божого.

— Не будемо вас задержувати — каже Павло — хоч які ви милі гості були нам. Велика нива Господня й усюди треба робітників на ній.

Та Сила каже:

— Ні, не йти мені з тобою, брате Юдо! Господь велить мені остати тут на труд...

— Коли така воля Господня, то вернемо без тебе в Єрусалим, брате Сило — відповів Юда.

І Сила остав ув Антіохії.

А Юду відпустила антіохійська громада до апостолів.

Павло й Варнава пробували в Антіохії й навчали та благовіщували слово

Боже з багатьма іншими до кінця 50 р. по Христі.

Аж одного дня каже Павло до Варнави:

— Треба нам тепер відвідати братів наших по всіх городах, де проповідували ми слово Господнє, побачити треба нам, як розвиваються християнські громади.

— А вжеж, що треба — каже Варнава. Та я думаю, що треба нам узяти собі до помочі Йоана, званого Марком. Він дуже придасться нам.

Та Павло відповів різко:

— Ні, не хочу я його за товариша, не достойний він йти зі мною. В найбільшій потребі покинув він мене в Памфілії. І тепер може таке нам зробити.

— Ні, не зробить удруге цього — каже Варнава.

— Зробить, чи не зробить, не хочу я його, не піду я з ним. Знаю я, чому кинув він мене тоді.

Довго змагалися оба, аж вкінці прохає Варнава в Силі:

— Пересвідчи ти Павла, що повинен узят з собою Йоана Марка.

А Сила, що був пророком, каже:

— Ні, не Павло не хоче, а Господь не хоче. Хоче бо Господь, щоб ти взяв Йоана Марка з собою й пішов із ним на Кипр. А мені велено йти з Павлом.

— Га, коли така воля Божа, хай буде так — каже Варнава — піду я з Йоаном.

І Варнава, взявши Марка, поплив у Кипр.

Радянський конзуль на могилі Апанасевича.

До Баранович приїхав радянський посол з Варшави Шахов, який оглянув могилу рад. урядовця Апанасевича. Шахов робить заходи, щоби на могилі Апанасевича побудувати пам'ятник.

Кварантанна 900 осіб в Лондоні.

До Лондону прибув корабель „Тосканія“, з 11 хорими на віспу. В наслідок цього англійські влади для 600 подорожних і 300 людей залоги зарядили кварантанну.

Зиски Форда.

Цьогорічний білянс фабрик Форда приніс чистого зиску 582,629,563 дол. Минулорічний зиск виносив 654,851,061 дол.

Б. еспанський премер застрілений.

Бувшого еспанського премера Герру, котрого підчас останніх революційних розрухів арештовано, тепер без суду розстрілено. Делегація старшин заложила протест у короля.

Жертви пожежі готелю.

З Нью Йорку доносять, що в місцевості Десмоін в стані Йова спалився готель, при чому п'ять осіб найшло смерть. Багато осіб врятувалося, вискочивши з вікон.

Приєднуйте нових передплатників!

А Павло готовився йти з Силою.

Та тут приступив до нього лікар Лука, Антіохієць родом, наверхнений Варнавою з поган ще з початком місії між поганами.

— Учителю — просить Лука в Павла — візьми й мене зі собою.

Зрадів Павло, бо знав уже добре Луку, знав його вченість і могутність слова.

— Добре — відповів Павло Луці — беру тебе зі собою. Тай мені самому придається, бож ти славний лікар, а в мене тіло недуже, недомагає в дорозі.

Втішний та радий прилучився лікар Лука до Павла та Сили й так у трійку рушили в дорогу.

— Відвідаємо насамперед братів у Сирії, а потім вступимо в мою рідну Киликію. Як із Дервії прибули в Листру, просив у Павла один тамошний давніший його ученик Тимотей, що його батько був Грек, а мати Жидівка, щоб і його взяв зі собою. Павло радо взяв його зі собою, бо він мав добру славу між християнами в Листрі та в Іконії.

І так пішли вже в чвірку.

І де прийшли в який город скрізь передавали християнам поручення зберігати закони, постановлені апостолами та старшими, що в Єрусалимі.

І серця Павла й його товаришів наповнялися радістю, бо скрізь християни утверджувалися в вірі й християнські громади більшали, зростали числом що дня.

Осторожно!

Не перевівся у нас ще звичай пияцтва. Цей боляк нищить наш укр. нарід чи не найгірше. Звичайно десь сільські патріоти мають охоту до того порока. Бувають то крикуни, дещо обтесані з грубша господарі, що виділи світ зверха лишень чи то при війську чи в Америці, а вернувши домі, стали „мудрими“. Рідко заходять вони до церкви, а за це в корчмі днюють і ночують. Пхаються до різних місцевих товариств, де чують якубудь наживу, а їх робота там все кінчиться недобором — манком, різними скандалами і упадком товариств.

Тому острокні будьте, чесні люди, з такими пияцями. Не беріть їх у ніяку вашу товариську установу за директорів, членів управ, касієрів, бо заведеться дуже. Вони Вас і Ваші товариства будуть обкрадати. Ім же треба грошей на монополі; у них є потяг невгамований пити і пити без кінця. Не слухайте рівнож їх очайдушних патріотичних ніби кличів, бо ті кличі вони використовують на це, щоби Вам очі замилювати, а опісля жити й пити на Ваш кошт. Всюди ставте на відвічальні становиська в товариствах христ. католиків, а не облудників лукавих, зіпсутих і пияць.

о. І. К.

Що пишуть часописи

По острій, зверненій проти сойму заяві маршала Пілсудского, появилися в пресі ще заява уступаючого прем'єра Бартля. В заяві тій Бартель подав за причину свого уступлення те, що уважає не-

можливою яку небудь співпрацю уряду зі соймом. Висказався він також дуже некорисно про теперішній парламентаризм у Польщі, остро осуджуючи шкідливі для держави його прояви.

У відповідь на обі ті заяви, оголосив у пресі маршалок сойму Дашинський отвертий лист до б. прем'єра Бартля. Лист той, хоч заадресований до Бартля, звернений проти заяви маршалка Пілсудского. В отвертій тим листі, в якому не брак також „крепких“ висловів, Дашинський осуджує поведінку бувшого прем'єра Бартля супроти сойму.

Пише він, що дійсної причини прірви між соймом і урядом не можна шукати по стороні сойму. Бо такі зневаги, та закиди, які посипалися публично з обох попередніх заяв на сойм — в ніякий спосіб не можуть причинитися до злагодження тертя між урядом і соймом.

— о —

Йде до кращого

(Надіслана стаття).

Довший уже час не писав я до „Правди“, різні домашні клопоти, що так якось накопичилися разом, не давали мені засісти до писання, хоч різні думки так і перли: пиши тай пиши.

Та кажу годі було. Вкінці похвала старенького нашого просвітянина п. Онуфрія Юрковського могого допису ще з минулого року таки змусила мене забути про свої клопоти та взяти за перо. Правду сказати, дуже не люблю я похвал і втікаю від них, та похвала досвідного, старенького просвітянина, це не сама похвала, а теж і заохота до дальшого писання.

Так дійшли вони в Фригію та в Галатію.

Аж одного разу, коли всі чотири були на спільній молитві, почули шум в кімнаті й голос почули, хоч нікого в кімнаті не було.

— Вийдіть із Азії в Європу!

— Господи, ще не всі місця, де проповідував я, відвідав я тепер і не скрізь ще оповістив рішення собору.

І знов почули голос:

— Не голоситимете тепер слова Божого в Азії.

Те саме повторилося, коли перейшли Мизію й поривалися йти в Витомію. Не пустив їх Дух святий туди.

І так сеї ночі явилось Павлові видіння: стояв один чоловік Македонець і благав його словами: „Коли прийдеши в Македонію, поможи нам!“

Рано оповів Павло свій сон товаришам і всі сказали:

— Це Господь велить нам йти в Македонію. Господь кличе нас туди благовіщувати Македонцям — каже Сила.

— Так, і я це так зрозумів — притакнув Павло! — Підемо, брати, туди, куди Господь велить.

І пішли в Трояду, а з Трояди поплили на острів Самотракію, а другого дня цимсамим кораблем прибули в Неаполь, що був грецькою кольонією в Італії. Із Неаполя знов кораблем у Македонію, в город Филипи. В Филипах перебували кілька днів.

Як надійшла субота, вийшли геть із

міста над ріку, де звичайно відбувалася молитва. Посходилося вже було тамечки чимало жінок.

Посідали Павло з товаришами на мураві та завели розмову з жінками й стали проповідувати їм слово Боже.

Жінки слухали пильно. Найбільшеж прислухувалася до слів Павла одна жінка в дорогах одягах. І пізнав Павло, що вона поважає Бога та звертався до нього часто. Довідався, що вона зветься Лідія, є купчихою та торгує кармазином, а родом із города Тіатирського.

І стала вона прохати в Павла:

— Охрести мене й дім мій!

В розмові з нею й із її дітьми, пізнав Павло, що вони вже були освідомлені в вірі Христовій і таки зараз охрестив їх у ріці.

Як Лідія й її діти охрестилися, стала вона благодати Павла й його товаришів:

— Коли ви признали, що я вірна Господу, то прохаю вас будьте милими гостями в господі моїй.

Довго так просила їх і благала, аж поки не присилувала їх благанням.

І пішли за нею всі чотири та перебували в її домі.

Через кілька день, як ішли над ріку на молитву, зустрічала їх одна дівчина. Вона йшла все слідом за Павлом і кликала:

— Ці люде, слуги Вишнього Бога! Вони звіщають нам шлях спасення.

(Д. б.)

— о —

Втішило мене передівсім, що п. Юрковський признав правду моїм словам про це, що наші люде вміють тільки стогнати та зойкати й люблять, як хто падькає над ними, і підуть за ними, хочби ці милосердники заманювали їх оцим падьканням у нетрі, як тота блудна птичка нерозумних дітей. П. Юрковський на своєму довгому віку мав без сумніву нагоду пізнати це.

Та вже либонь іде до крашого. Показують на це збори „Просвіти“ й інших товариств, що тепер відбулися. Всі ці збори навів показують, що наші люде по селах вже майже всюди приходять до свідомости, що криком, шумом і галайканням та наріканням і сварнями не поправимо своєї долі, хіба ще більше погіршимо, ще глибше залізем в біду. Вибір делегатів на загальні збори „Просвіти“ та інших товариств дає наглядний доказ на це. Тільки не багато вже сіл вислало як делегатів на збори отих галайків та крикунів і вони скрізь вийшли зі зборів із довгими носами. Тепер виписують по своїх газетах: ріжних оцих „Сельробах“, „Радах“, „Працях“, „Громадських Голосах“ несотворені річи про збори. Та це вже пусте. Та нецікава писанина говорить тільки про їх слабість. Лють і гнів та лайки на всі боки це все ознака слабости. Будьмо на це приготувані, що чимбільше будуть падати, тимбільше будуть лаятися й крутіємством воювати.

Ось тепер верешать про це, що їх побили на зборах. Я також цього не похваляю. Воно краще бити противника розумним словом, пильною працею та згідним ділом, як палицею. Бож одно: в палиці два кінці й другий кінець може обернутися на цього, що бе, а друге: биттям твориться непотрібно мучеників. Та всі ці галайки пишуть теперечки в своїх газетах, що їх побили за відчитування революційних резолюцій. Я сам на зборах „Просвіти“ не був, то й не бачив, як воно було. Однак делегати з нашого села оповідали мені, що їх відчитувань вислухали всі терпеливо, хоч тяжко можна було зрозуміти, про що їм ходять. (Ходило їм про це, щоб розбити збори, довести до їх розв'язання! — Прим Редакції). Аж на кінці, коли вони в часі співання нашого народнього гимну стали вигукувати якусь свою співанку, стали їх молодші, звичайно гарячіші, відпоручники, бити. Значить, вони самі викликали бійку, а тепер удають покривджених і плачуть. Не сійте бурі, то й вітру не будете збирати.

Та як би там не було, воно відрадна вістка, що цих ревунів-галайків щораз менше слухають по наших селах. Я бачу це й у нашому селі. Навіть славний наш Тимцьо Чавурский замовк, мов води набрав у рот, а часом у читальні то навіть мені притакує. Не знаю чи широко, та побачу — може ще й із Тимця вийде щось путнє. Тепер у нас були вибори делегатів до повітового Кружка. (У нашім повіті ще нема Союзу Кружків УПТ.). І ні одного крикуна-галайка не вибрали — всі, наші розумні та статочні люде. Є надія, що й в усьому повіті так буде й на Зїзд „Рідної Школи“ від нас поїдуть делегати, що їм справді на голові добро „Рідної

Школи“, а не шум та крик. Хоч люде дещо знеохочені до Зїзду УПТ. Кажуть: „Ми поїдемо, витратимось на їзду, а там знов збори розв'яжуть і ніщо з цього. Ось із останніх зборів пожиток мали хіба залізниця та й ресторани в Львові“. „Коби — кажуть і тепер не на дурно ми витратили гроші“. Та я розраджую їх: „Не зражуйтеся, люде, бо наші противники, всі ці ліваки тільки ждуть на це, щоб ми зразилися. Мусимо їхати, бо інакше прихильники сельробів і всеї „чесної кумпанії“, хоч їх у краю не багато, там до Львова їдуться всі й загарбають „Рідну Школу“ в свої руки. А що тоді жде нашу „Рідну Школу“ — вони викинуть науку релігії зі школи, будуть учити безбожності та ще й доведуть до розв'язання „Рідної Школи“, як зробили з „Просвітами“ й іншими товариствами на Волині“. Так я кажу своїм і тепер з цим самим зазивом звертаюся до наших селян в цілому нашому краю. Вважайте, щоб потім не було за пізно.

Стефан Варунок.

ДОПИСИ

ДОРОЖІВ. (Чи довго ще підемо за згубним проводом наших ворогів)? Не давно се було, бо щойно рік минув, як на ціле наше село наляг важкий смуток та пригноблення. Селом нісся звук дзвонів з одної, двох а то й всіх трьох Церков села і то звук якийсь дивний та відмінний, який ніс зі собою страх перед пошестю та звіщав про нові жертви тифу. Скрізь стало глухо та тихо, лише переходячі дорогою люди з острахом передавали собі вістку про нові випадки тифу. По хатах лежало по двоє, троє, а були хати, що було й п'ятеро хорих, які без опіки й догляду були полишені самі собі. І всі забули за село а навіть не стало й тих ріжних перед- і по виборчих приятелів, які женуть людей в щораз більшу темряву. Правда, приїхав від часу до часу фізик, який ствердив нове число випадків пошести, здвигнув безрадно раменами та вертав домів і здавалося, що чорна розпука огорнула село. Та ні, остав ще промінь надії та потіхи, остав ще Христос, який спішив до кожного хворого без винятку та ніс потіху жертвам пошести. А священик, який обов'язково товаришив утаєному Христови, був одним видним свідком нещастя й недолі тих нещасних жертв, а нещастя того описати не дається. І ось в тім нещаснім часі розпуки виринула гадка, що в такім случаю тільки захоронка могла би принести маленьку полекшу, бо захоронка звичайно між сестрами має одну сестру санітарку, яка опікується хорими. І поволи та гадка дозрівала, бо роздобуто на будову та бракувало тільки місця під будинок. І здавалося, що громада, яка має около 600 (шістьсот) моргів толоки, радо і охочо дасть місце під захоронку, яка стала би великою помічю для села. Та темні душі знов попрацювали, щоб збаламутити людей, бо коли о. парох вніс прошення до громади о заміну (не о дарунок) кусника тільки толоки під захоронку за рівновартний кусок ерек-

ціонального поля та коли один з радних пояснив велике значіння захоронки для села, забрав голос пан Децко Григорій, директор VI. кл. школи (радний) та пояснив раді, що захоронка, це новий тягар для села, що і так нема багато толоки, що як не було толоки під електрівню, не було для учителів (ніхто зі сторони свящ. проти того не виступив!), то не може бути і під захоронку, а вкінці пан директор сказав ті болючі слова: „Впрочім ви панове радні якби і ухвалили ту заміну толоки, то я сему карк скручу!“ І ці слова сказав не темний селянин, але особа на так відвічальнім становищі директора школи. Се сказав пан директор, котрий не раз читав заохоту міністерства освіти до закладання захоронок (чи може „охронец“), котрий має виховувати морально молодий цвіт села! А чи є за порука, що пан директор і пан професор Луцик (радний), який сказав, що священик, як хоче якоїсь захоронки, хай собі збудує в городі, чи є за порука, що ті панове виступаючи проти такого чисто Божого діла як захоронка, чи вони попровадять молодіж добрим шляхом — хай осудить сама суспільність, хай осудить шкільна влада. Селяни нашого села вже осудили, бо не один каже: „Ет, що то нині школа — пани професори до Церкви не ходять, то як вони будуть по Божому учить“. І хоч не мають права сего жадати, але велика користь була би з того, якби так пан директор здобувся на крихітку людяности та застановився над тим, що йому винні ті нещасні люди, що він їм таку зривду робить, не маючи до того жадної причини. І певно шановні читачі „Правди“ подумайте, що правда взяла верх в тім ділі. Та ні, наші радні стали своїми і своїх дітей ворогами. Бо цілком зрозуміле, що пана директора і пана професора кожної хвили можуть перенести до иншого села, а ви, панове радні, зі своєю нуждою останетеся на місці та заломите руки, шукаючи розради-потіхи. І знов остане вам тільки один приятель Христос, хоч ви Його діло — діло захоронки поборюєте. Остане Христос та Його слуга, отець духовний, який таки має надію, що Бог pomoже йому до так гарного діла для ваших діточок, та нещасних жертв вашої бідноти. Та жаль тільки огортає серце, що ви так довго даєте собі закривати очі ворогам св. Церкви, ворогам народу, ворогам вищих дітей.

Дорожівський.

ПОТЕЛИЧ. (Св. Місія.) Від 30. III. до 4. IV. ц. р. відбулася місія в Потеличі під проводом ОО. Василян, Впр. о. Ігумена Повха з Крехова і Всч. о. ред. М. Марисюка з Жовкви. Весь час нарід громадно горнувся на місійні науки, яких було 4 денно. ОО. Місіонарі з апостольською ревністю виложили вірним вічні правди, мерзотність гріху, дорогу спасення через св. Тайну покути, та Божі й церковні заповіді, принаровлюючи свої науки до практичного життя та перестерігаючи вірних перед згубним духом часу. Нарід з пильною увагою заслухувався в ті спасенні науки, тож і безпосередній успіх місії виявився величаво: біля двох тисяч вірних приступило до св. сповіди і до св. Причастя. Гарна була хвиля прилюдної пере-

просьби Евхаристійного Ісуса та торжественної посвяти всієї парохії найсолодшому Серцю Ісусовому. Величаво теж випав торжественний похід кількатисячного народу з місійним хрестом з міста до парохіяльної церкви на Вел. Передмістю при надзвичайно сприятливій погоді. В прашальнім слові під хрестом о. провідник зібрав ще раз головний зміст місійних наук, закликаючи всіх до постійності в наверненні і в покуті, та полишаючи на своє місце трох постійних місіонарів: місійний хрест, совість і місцевого душпастиря. О. парох по-

дякував сердечно ОО. Місіонарям за їхні місійні труди для добра всієї парохії та побажав їм Божого благословення на їх далішні місійні подвиги для ратування душ, для скріплення релігійного духа та для будування Божого Царства серед українського народу. В часі місії розпродано багато молитовників й інших книжок видання ОО. Василіян, особливо розхоплено всі „Пам'ятки з місії“, які нагадуватимуть вірним той святий і благодатний час для нашої парохії.

—о—

АНГЛІЙСЬКИЙ КОРОЛЬ ПО НЕДУЗІ

Англійський король по важкій недугі перебуває в кліматичній місцевості Кревел Гавз. Об азець представляє його на прохді, в товаристві англійської королеви.

У тривозі

Світ широкий, світ розлогий
Як те море грає
І філями того моря
Віру розбиває.
Секти різні християнську
Віру розбивають
Та науки свої ложні
Людам підставляють.
Як той вихор серед моря
Крутить філі-води,
Баламутишся і ти так,
Мій рідний народе!
Що ти робиш, що ти дієш,
Сам того не знаєш,
Віру кидаєш правдиву,
Іншої шукаєш?!
Із дня на день різні секти
Множаться без міри,
Позбавляють нарід рідний
Правдивої віри.
І кидає нарід Бога
І Божі закони
Та біжить у ті секти,
У тяжкі проклони.
Біжить, гонить у ті секти
До пекла самого,
За одного золотого
Продасть Бога свого
Як той Юда! Серце рветься
Із жалю та болю —

Продаєте люде совість,
Продаєте і долю...
Правда, і такі є люде,
Що моляться Богу,
Та ділами собі стелять
У пекло дорогу.
Кілько між людьми злочинства,
А кілько пиянства,
Кілько крадіж у світі,
Всякого обманства!
Як схотівби діла всі ті
Грішні описати,
То мусивби життя довге
День і ніч не спати.
Вдаймось, вірні християни,
До Бога святого,
Най приверне всі народи
Він до Царства свого.
Зашлім щирі, християни,
Ми молитву Богу,
Най заверне весь наш нарід
На праву дорогу —
Щоб у вірі християни
Стояли як скилі,
Щоб розбилися об ці скилі
Всі противні філі.

Олекса Бойко з Золочівки.

—о—

Присилайте передплату!

Господарські поради

Поєння бжіл.

Кожний оглядний пасічник повинен вчасною весною влаштувати пійло для бжіл. Деякі роди меду тверднуть при кристалізації в комірках щільника так, що бжолі не в силі розпустити меду. При рухомих вуликах може пасічник щільники, що містять у собі такий твердий мід, вложити в літеплу воду, або розпилячем так сильно скропити, що вода продістанеться в комірки. Бжолам легко тоді розпустити мід. Вчасною весною можна бжолам приношення води влещити цим, що подається їм воду в плоских мищинках як пр. підставки під вазонки або в старій плоскій сковороді (пательні). На воду покласти на верха моху, або дрібоньких камінчиків або плаваючу дротяну решітку, щоб ніяка бжолла не втопилася. Зівсім не потрібно додавати до цієї води трохи меду. Бжолі звикли скоро і без додавання меду до вживання пійла.

Як велика повинна бути яма на гноївку.

На одну худобину рахуємо річно 25 гектолітрів гноївки. З цього багато втягає в себе гній, а значна кількість випаровує. Коли частіше вивозимо гноївку на поле, тоді вистане обем одного гектолітра (100 літрів) на одну худобину. Як на споді так і по боках ями треба дати підложе, що не пропускало б води. Це тому, щоб забезпечити воду, що під землею, від зараження зародками неуг. Це вже доказане, що будова доцільної й непроникної ями на гноївку конечно до корисної поправи господарства. Добре зберігана гноївка зі зразкових ям має в собі на одну літру до сім грамів азоту, 10 грамів вапняку й 0.7 грамів фосфорної кислоти. Коли на кожних 10 літрів гноївки додамо півтора кілограма суперфосфату то гноївка буде справжнім повновартним гноем для сіножатей і пасовищ та для багато рослин.

Гноєння овочевих дерев і ягідних кущів.

Гноїти гноївкою або розпущеними відходами вже вчасною осінню не добре, бо розпущені в течі поживні творива всисує зараз коріння дерев і подає їх деревам і кущам. Коли осінь довго тепла та лагідна, тоді дуже можливо, що гін соків розбудиться передчасно та непокоїть деревину в її зимовому відпочинку. Порадно зате підгноювати гноївкою (розпущеними відходами) від березня, аж по кінець червня. Гноїмо гноївкою, що в неї мусимо додати 1 і пів до 2 кілогр. суперфосфату, бо в гноївці дуже обмаль фосфоричних кислот. Коли не маємо гноївки то можемо дуже легко приготувати собі такий розчин штучного погною. Коли маємо згнояти 100 квадр. метрів саду, то беремо 4 до 5 кілогр. суперфосфату та вапнякової (калієвої) соли, розпускаємо це все в бочці в 200 літрах води та виливаємо це в рівці покопані під верхівіттям дерев.

Як відкрутити заржавілу шрубку.

Нераз, хоч як силуємося, не можна ніяк відкрутити заржавілої шруби й

шруба часто ломиться ще заки її відкрито. Навіть напускання оливою чи нафтою не все помагає. Добрий і доцільний засіб тут такий: беремо гачок до загортання вугля, або інший такий залізний знаряд із загостреним кінцем. Цей кінець розжарюємо до червоності. Розжарений гострий кінець держимо на голові шруби аж поки залізо не вистигне. Шруба під впливом тепла розширюється, а потім знов стягається, при тому обриває ржу й уже по якій чвертьгодині дасться шруба легко відкрити.

Що таке всесвіт вступ.

Про повстання світа ніяка людина, хочби яка розумна та вчена, не буде знати ніколи нічого певного сама з себе, зі свого розуму. Хто вірить у Бога цей знає, знає з Божого об'явлення цебто знає це, що Бог об'явив Мойсееві та що він записав у святому письмі. А невірний учить собі вкінці сказати: „Не знаю нічого, ні звідки взявся світ, ні звідки взялася земля й людина та звірі й рослини на ній!“ Правда ріжні вчені стараються ріжними способами розв'язати цю загадку, найти відповідь на питання й треба признати зясовують це нераз дуже дотепно. Так щож доказати свої погляди вони не всилі, все це тільки вчені здогади, або як учені називають це грецьким словом „гіпотези“. Прийде другий учений і скаже: „Та це все не так! Ось я вам зясує це зівсім інакше“. І знов дуже дотепно та мудро зясовує. І вчені люди всіх країн покидають думку першого тай приймають нову думку. Та ба! По яких двіста, чи триста, чи більше сотках, а то й тисячах літ появиться знов новий учений і доказує: „Тамто все пусте, це все не так, а як я вам доказую“. І доказує знов дуже дотепно: „Воно так і так мусило бути“. І так воно буде все, коли хто схоче людським розумом розв'язувати загадку повстання всесвіта — бо поклав Бог межу людському розумові. Багато, дуже багато може людина відкрити й пізнати, однак усе тільки в межах дозволених Творцем всесвіта. (Д. б.)

Нові видання

Вийшла друком книжечка: **АПОСТОЛ ЛЮБОВИ, СВЯТИЙ АЛЬФОНС ЛІГОРІ**, переклад із французької мови, Видавництво Чина ОО. Редемптористів, Станіславів, 1929. Стор. 128, 11 ілюстрацій, картонова оправа. Зміст: Вступне слово. I. Дитячі літа. II. Шіснайцять літний директор. III. „Світе знаю тебе“. IV. „Покинь світ, та віддай себе цілого мені“. V. Святий огонь. VI. Основатель чина. VII. „Живет во мні Христос“. VIII. Живно душ. IX. Рожі й терня. X. Ревний Апостол Пресв. Евхаристії. XI. Почитатель Марії. XII. Учений богослов. XIII. Невтомний Місіонар. XIV. Єпископ св. Агати Готів. XV. Добрий Пастир. XVI. Новий Йов. XVII. Послідний шлях. XVIII. Прославлення. XIX. Судьба чина св. Альфонса. XX. Закінчення.

Переклад сей гарною українською мовою подає читачам опис життя і діл св. Альфонса Лігорі, основателя Чина ОО. Редемптористів. Кождий, хто вчитается уважно в ту книжечку та запізнається з життям того великого Святого, у своїм серці знайде напевно відповідь на питання: Що спонукало наших ОО. Редемптористів, переважно синів чужих нам народів, покинути перед десяти роками свою батьківщину й вести важку, а так уже нині багату в плоди місіюну працю в нашій українській народі.

Отсе послужні правилам свого духового батька св. Альфонса та його заповітам і взоруючися на його нечуваній ревності у праці в Христовім винограді — й до нас загостили ОО. Редемптористи. Прибули до нас, щоби голосом, „що крушить кедр“, потрясти пустиню морального занепаду, що як і в інших краях, так і в нашій запанував у повоєнних літах.

Книжечка отся вповні заслугоє на те, щоби знайшлася в руках кожного Українця. В живо змальованім у ній примірі та чеснотах св. Альфонса, кождий читач знайде много духовного корму для власної душі та цінного матеріалу до основної відбудови власного життя.

Книжечку дістати можна по адресі: **Монастир ОО. Редемптористів, Станіславів**, ул. Голуховського ч. 61, по ціні: 1 зол. 20 грошів ураз із поштою.

Н О В И Н К И

Присуд у процесі за вбивство в Костелі. Покінчився процес проти вбивників, що довершили вбивства в костелі в Клодні. Петра Мазура засудили на 7 літ тюрми, а Яна Мазура на 6 літ тюрми. Третього обжалуваного Петра Конарського суд присяжних признав невинним.

Пожежа циганського шатра, вибухла на подвір'ю реальності при вул. Городецькій ч. 139 де замешкувало кілька циганських родин. Пожежна сторожа погасила огонь. Одно циганятко попарилось.

Загадочна смерть. Вчора при вул. Гловінського в загадочних обставинах померла жінка урядника. Лікар не міг найти, при оглядинах, причини смерті. Тіло помершої віддано слідчій медицині до секції.

Скарби Мертвого Моря. Уряд Транс-Йорданії за згодою Англії дав концесію спеціальному товариству на експлуатацію Мертвого Моря. Концесію уділено на 15 літ з правом продовження. Товариство обчислює — на підставі перепроваджених дослідів, що зможе річно добувати 3.500 вагонів фосфату. Добуваний фосфат має бути транспортований залізницею до порту Гаїфа.

Збіжжя. Пшениця львівська 52 25—53 25, пшениця селянська 00 00—00 00, жито галицьке 35 50—36 00, ячмінь галицький броварняний 33 00—34 00, ячмінь на млино 28 00—29 00, ячмінь паствний 35 50—36 25, овес галицький 32 00—33 00, кукурудза румунська 34 50—35 50, бараболя промислова 5 50—5 75, фасоль біла 115 00—140 00, фасоль колірова 45 00—50 00, фасоль краса 65 00—75 00, горох пія-Вікторія 51 00—55 50, горох пільний 38 00—40 00, бобик 33 50—34 50, мішанка паст. в зерні 00 00—00 00, вика 38 00—40 00, сіно солодке краєве прасоване

18 00—20 00, солома прасована 8 00—9 00, гречка 43 50—44 50, льон 74 00—73 00, лубинь синій 22 50—23 00, ріпак олійний 75 00—77 00, мука пшен. 40% 73 00—74 00, 65% 73 00—79 00, мука жит. 65% 50 00—50 00, грисік кукурудз. 67 00—70 00, мука кукурудзяна 49 00—51 00, отруби житні 22 50—23 50, крупи гречані 68 00—70 00, пшоно 80 00—82 00, крупи ячмінні 48 25—50 75, пенцак 48 50—50 00, просо краєве 43 50—44 50, макухи льняні 47 00—48 00, конюшина краєва 150 00—170 00, мак синій 115 0—125, мак синій 90 00—100 00. Мішки ютові виробу Страдом Варта 1 68—1 72, мішки вживані добрі 1 38—1 42

Доляр 8 94—8 94 1/2.

Смішне

— Чого твоя жінка так кричить і свариться цілими днями?

— Бо лікар заборонив їй говорити.

Молода господиня приходить до кооперативи й каже:

— Мушу віддати вам назад муку, бо дуже тверда.

— Що ви кажете? Як то мука може бути тверда?

— Таки тверда. Я спекла з неї пампухи, та мій муж не міг їх навіть ножем розрізати.

Дитина до батька: Чи ваші тато би-ли коли свої діти?

Батько: Ні, ніколи.

Дитина: То чому ви не берете собі з них приміру?

ОГОЛОШЕННЯ

ІСПИТОВАНИЙ ДЯК, Йосиф Градковський в Дунаєвках, пошукує посади від провідної неділі. Добрий діржієнт, грає на фісгармонії і має свою власну. Адресувати: Йосиф Градковський, півець церковний, Dupiska p. 100. 1—3

ІСПИТОВАНИЙ ДЯК із висшим теноровим голосом пошукує сейчас місця. Може вести у священника також і господарку. Адресувати: Петро Подішук в Бабинцях, р. Krzywce nad Dniestrem. 1—1

МИХАЙЛО ТАНЬЧАК, уроджений в 1900 р. у Бистрім пов. Старий Самбір, уневажнює згублену військову книжочку, видану йому через П. К. У. Самбір, 2—3

СТЕФАН СОЛЯН, уроджений в Середнім Великім в р. 1900, уневажнює затрачену військову книжочку, видану через П. К. У. Самбір. 1—1

МИХАЙЛО КОХАН, уроджений в Середнім Великім в р. 1884 повіт Лисько, уневажнює затрачену книжочку військову, видану через П. К. У. Самбір. 1—1

Рукавички, панчохи - - - скарпетки, реформи ПФАУ, Львів, ринок 19.

386 в найдешевше, бо вхід через сіни. 33-50

В Адміністрації „Нової Зорі“

можна дістати отсі видання:

В. Липинський: „Хам і Яфет“ . . . — 90 „
Др. О. Назарук: Гр.-кат. Церква і укр. ліберальна інтелігенція . . . 3 00 „